

salesiánský magazín

6 2016

*kalendář
2017
vnitř*

**S ANIMÁTORY
V ŽABOVŘESKÁCH**

**O vyprávění příběhů
s Brunem Ferrerem**

**Výročí
příchodu
salesiánů**

obsah

úvodník str. 3

rozhovor str. 4–5

Bruno Ferrero
příběhy si nevymyslím,
ony si mě vždycky najdou

setkání ministrantů
salesiánských farností str. 6

moc soucitu str. 7

nejen sombrero, chilli
a tequilla... str. 8–9

stopy str. 10

blahopřejeme a vzpomínáme str. 11

Na obálce foto hlavního představeného při návštěvě Slovenska

Slovo redakce

*Milí čtenáři,
poslední číslo tohoto roku k vám přichází tentokrát těsně před Vánoce, v čase, kdy už nejspíš máte napečeno a dárky nakoupeny. Stromečky už čekají ve sklepě nebo v garáži, možná i kapr už je naporcovaný v mrazáku a cukroví pod igelitem schované na táckách ve špajziku. Ale co srdce – jak připravit ustarané a uhoněné srdce na ztišení a naslouchání vnitřnímu hlasu, kterému se říká Boží šeptání nebo vánek Ducha?*

U nás doma to bylo vždycky drama, protože atmosféru Vánoc jsme očekávali zvenčí – od televize, rádia a z faktu, že se prostě v rodině musíme všichni smířit, protože se to na Vánoce jaksi patří. Když to pak ale přišlo, bylo jasné, že každoročně se navracející píseň Po roce Vánoce, Vánoce, přicházejí nezabírá. Bráchovi jsem záviděl, když dostal lepší dárky než já, táta se pohádal s babičkou a mámě se ty spory nedařilo zažehnat, protože jsme byli prostě takoví... Přírozenosti neporučíš.

Teprve jako křesťan jsem pochopil, že motorem pokoje a ztišení může být jedině mír, který vychází z jiného zdroje, než je naše srdce nebo marketingová manipulace. O Vánocích 1886 dostala svatá Terezička svou „vánoční milost“ a přestala se chovat jako dítě v plenkách. Bylo jí čtrnáct a v jediném okamžiku se rozhodla, že budou dospělou, že se už přestane starat jen o sebe a že začne žít pro druhé. A dokázala to pak a nikdy už od té doby neplakala!

Přeji vám všem Vánoce plné světla, radosti a vše dobré v Novém roce.

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktorka: Milena Alday Delgado, ASC
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončeková
adresa: Foerstrova 2, 616 00 Brno
tel.: 541 213 101, e-mail: magazin@sdb.cz

tisk Triangl, a. s.
MČ 47 465, ISSN 1214-5262, MK ČR 5673

Milí přátelé,

ve Staré Zagoře byla dokončena několikapatrová hrubá stavba kostela i domu pro komunitu. Vybírám z dopisu P. Jirky Svobody: „Konečně jsme se odlepili od země a dospěli jsme až ke stropu. Na kostele je strop rovný, s kupolí uprostřed, a dá-li Pán, tak se do konce roku kovová konstrukce kupole ‚obleče‘ do izolace, membrány a zlatistého hávu naven. Zvonice vyskočila do 20m výše, také tam se musí smontovat kovová konstrukce, potom ji čeká zastřešení. Na domě komunity je sedlová střecha. Máme přípravnou dřevěnou konstrukci a teď čekáme speciální panely s imitací tašek k pokrytí. Z dalších prací bych uvedl elektrikářské práce, zatím hlavní rozvody a rozvaděče...“

... a jak to vypadá v číslech?

Náklady na stavbu kostela a domu pro komunitu v letošním roce činily v přepočtu více než 9 milionů korun. Do konce roku se suma vyšplhá na 10 milionů.

Náklady na pastorační se pohybují v řádově odlišných číslech. Přesto nejsou zanedbatelné: mzdy salesiánů a zaměstnanců 420 000,- Kč,

pronájem prostor pro doučování a bytu pro dobrovolníky 64 000,- Kč, volnočasové aktivity pro děti a mládež 150 000,- Kč. Celkem je to 634 000,- Kč. Tato částka se příští rok s příchodem nového zaměstnance zvýší asi o třetinu.

Opravdu jen pět statečných?

Toto všechno je možné díky Vám, Vaším modlitbám a praktické pomoci. Na stavbě kostela a domu pro komunitu pomoc Vás, dárců z České republiky, činila téměř 2 miliony korun. Na saturování nákladů na pastorační práci a provozních nákladů života komunity se podílíte téměř z poloviny. Děkujeme všem, kteří na tomto díle spolupracujete duchovně a finančně, a vyprošujeme Boží požehnání!

*Kateřina Cveková
fundraiser Salesiánské provincie
Praha*

Salesiánské misie v Bulharsku je možné finančně podpořit prostřednictvím Salesiánské provincie Praha na čísle účtu **16844021/0100** s uvedením variabilního symbolu **29**

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský magazín zasíláme bezplatně každému, kdo o to požádá. Od roku 1887 je to dar Dona Boska těm, kteří sympatizují se salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín
Foerstrova 2
616 00 Brno
tel.: 541 213 101
e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Bruno Ferrero

Příběhy si nevymýšlím, ony si mě vždycky najdou

Kněz-salesián Bruno Ferrero byl řadu let ředitelem katechetického a pedagogického nakladatelství Elledici se sídlem v Turíně. Od roku 2011 je šéfem světového salesiánského věstníku, který Don Bosco založil roku 1877 pod názvem *Bollettino Salesiano*. Dnes je jeho náklad asi 350 tisíc výtisků a ve světě má řadu jazykových mutací – v češtině pod názvem *Salesiánský magazín*. S Brunem Ferrerem jsme se setkali při světovém setkání ředitelů bulletinů v Římě.

Done Bruno, po léta jsme se my dva setkávali na Frankfurtském knižním veletrhu a byli jsme ve vedení velkých salesiánských nakladatelství Elledici (v Turíně) a Portál (v Praze). Nechybí ti práce v knižní branži a provoz knižní redakce?

Práce v nakladatelství je úžasná, protože nabízí spoustu možností komunikace. Setkáš se s mnoha lidmi, kteří sní podobně jako ty. A je krásné pomáhat někomu realizovat jeho sny, takže v tomto smyslu na práci v nakladatelství trochu nostalgicky vzpomínám. Maličko mi chybí také každodenní cvičení kreativity, vyhledávání témat, práce s knižními obálkami, marketingové akce, dlouhé diskuse o tom, jestli nějakou knihu vydat, nebo ji nechat být. Chybí mi mezinárodní kontakty, které mi nabízely možnost učit se od ostatních. Takovým koncentrátem toho všeho byl například zmíněný Frankfurtský veletrh.

V naší zemi vyšla řada knih se souhrnným označením „knihy pro potěchu duše“. Vyprávění příběhů je podle tvého kréda jedinečným způsobem, jak se přiblížit k lidským srdcím. Není to nejkrásnějším odkazem Dona Boska?

Existuje takový slabikář života a příběhy jsou zvláštním způsobem, jak tento slabikář vyprávět novým generacím. Rytmus příběhu je jakoby duchovním dechem, který prolíná svět dospělých se světem dětí a mladých lidí. Příběhy jsou skokem do světa symbolů, které nepatří jen dospělým, ale člověku jako takovému.

Teď mluvíš trochu jako zakladatel hlubinné psychologie C. G. Jung...

Jistě... Symbolické představy totiž nejsou jen královstvím dětí, básníků nebo bláznů, jsou součástí přirozenosti každé lidské

bytosti – předcházejí jazyk a systematické myšlení. Symbol vyjadřuje určité odstíny skutečnosti – odstíny, které spočívají v hlubině a čistě racionálně jsou nedostupné. Obrazy, symboly, mýty nejsou utržené výmysly fantazie, nýbrž odrážejí určité potřeby a mají svůj konkrétní smysl: obnažují nejskrytější možnosti lidské bytosti. Jejich studium dovoluje dokonalejší poznání člověka, člověka se vším všudy, který svou mysl stále pokulhává za rychlostí dějin, které ho přesahují. Sny, fantazie, vzpomínky, touhy a vášně vrhají historicky podmíněné lidské nitro na spirituální plátno, které je nekonečně širší než omezené plátno stávajícího okamžiku.

Vypravování je doménou básníků, malířů nebo filmařů, zkrátka všech těch, co vyprávějí příběhy a pohádky...

...a ti, kdo díky své profesi nebo svému poslání vypravují příběhy pro

Bruno Ferrero (vpravo) s italským salesiánem Alessandrem Barellim, který působí na Litvě

děti nebo pro mládež, dobře vědí, že jejich posluchači nebo diváci jsou ke slovním argumentům nepozorní, ale že zbystří a ztichnou, jakmile se začne vyprávět nějaký příběh. Vyprávění ovšem není jen nějaký trik, jak získat pozornost dětí a mladých,

a jak jim pak předhodit „něco pořádného“. Děti a mladí lidé jsou zaujati vyprávěním příběhů, protože je to nejlepší způsob komunikace. A Don Bosco byl jeden z nejlepších vyprávěčů snů. Proto mu kluci tak rádi naslouchali.

Pokud bychom chtěli nahlédnout do tvé autorské kuchyně – odkud máš všechny ty historky a příběhy? A také si nějaké vymýšlíš?

Člověk je „tvor vyprávěcí“ (*animale narrante*) a příběhy jsou všude kolem nás. To je každodenní zkušenost: ženy i muži si tak rádi vyprávují příběhy – na ulici, v baru, ve vlaku, všude je možné zaslechnout příběhy, které obohacují život. A není tak důležité, jestli jsou pravdivé, nebo smyšlené. Najdeme je v novinách i v knihách – a většinou rozšiřují náš obzor. Také v rodinách se hodně vypráví o tom, co se přihodilo ve škole a v práci, s kým se kdo setkal, co koho potkalo na ulici. Televizní programy jsou většinou sešité z příběhů: filmy, seriály, komedie, telenovely, animované filmy... Také dokumenty nebo televizní zprávy jsou často poskládány jako série vyprávění, aby zaujaly. Příběhy nikdy nehledám – ony si mě najdou. Stačí, když jim chci naslouchat.

Zdeněk Jančařík

Kouzelný prsten

Jeden král svolal na svůj dvůr všechny kouzelníky království a řekl jim: „Chtěl bych být neustále příkladem svým poddaným. Ve věcech, které přináší život, chci vypadat silný a pevný, klidný a netečný. Někdy se mi stává, že jsem díky nějaké nešťastné události nebo vyložené směle smutný nebo sklíčený. Jindy mě naopak náhlá radost nebo velký úspěch dostanou do stavu nenormálního vzrušení. To se mi nelíbí. Cítím se přitom jako stéblo zmítané vlnami osudu. Uděltej mi amulet, který by mě před těmito duševními stavy a výkyvy smutných i radostných nálad ochránil.“

Kouzelníci jeden po druhém odmítali. Uměli zhotovovat rozličné amulety pro všechny ty navky kolem, ale obelstít krále již tak snadné nebylo. Chtěl amulet s docela složitým účinkem.

Král již skoro vybuchoval hněvem, když tu přistoupil starý mudrc a řekl: „Výsosti, zítra ti přinesu prstem. Pokaždé, když na něj pohlédneš, budeš-li smutný, staneš se radostným, a budeš-li rozrušen, uklidníš se. Stačí, když přečteš kouzelnou větu, která do něj bude vyryta.“

Druhého dne se starý mudrc vrátil a v naprostém tichu – protože všichni zvědavě čekali na tu kouzelnou větu – položil prsten před krále.

Král se podíval a přečetl ve stříbrě vyrytou větu: „I to jednou skončí.“

Setkání ministrantů salesiánských farností

Jsem ministrant z Plzně a dnes bych vám chtěl něco povědět o ministrantském setkání v Sebranicích. Je středa 26. října 2016 ráno a všem začínají podzimní prázdniny. Normálně bych vstával okolo deváté, ale dnes jsem vyskočil z postele v sedm, protože jsem se musel sbalit. V devět hodin si mě spolu s mým synovcem Kubou vyzvedl Martin Poláček. Díky tomu, že jsme z Plzně jeli jenom dva, rozhodl se jet autem. Do Prahy to po dálnici celkem šlo, ale celý pražský okruh byl ucpaný, nemluvě o D1. Stáli jsme v kolonách a popojížděli

krok sum krok. Zatímco my jsme byli ještě na cestě, ostatní kluci už tam dávno dojeli a hráli fotbal. Dorazili jsme právě včas, podávala se svačina. Večer jsme Oměli společný program v jídelně. Z každé farnosti jeden zástupce popovídal o své farnosti a řekl o ní pár zajímavostí. Pak jsme ve skupinkách mezi sebou soutěžili ve vědomostní soutěži. Den se pomalu chýlil ke konci, a tak jsme šli do kostela na večerní modlitbu. V deset byla večerka, ale v pokojích to utichlo až v půl dvanácté.

Druhý den jsme vstávali o půl sedmé, abychom mohli jít do kostela na mši. Následovala snídaně, ke které jsme měli chleba s domácí paštikou. Když jsme dojeli, šli jsme se obléknout do pracovního a jeli do lesa. Tam byly ve svahu narežané klády a naším úkolem bylo je dostat na cestu a ořezané větve házet na hromady. Šlo to rychle a za hodinu bylo hotovo. Klády stažené k cestě potom Petr Zelinka odvážel autem na faru a na dvorku je salesián George řezal motorovkou.

Nejmladší ministranti se Zdeňkem Jančaříkem natírali plot, ti starší nosili dříví a skládali ho pod střechu a ti nejstarší sekali kálačem velké špalky. Za dopoledne vše bylo hotové. Místo večere jsme opékali buřty a rohlíky nad ohněm. Večer přijel provinciál Petr Vaculík z Prahy a Pavel Kuchař z Českých Budějovic. A my kluci jsme hráli na schovávanou. Ve tmě to byla ještě větší zábava než za dne. Druhý den utekl jako voda a šlo se spát. Všichni byli alespoň trochu unavení, takže jsme nedělali takový binec jako předešlý večer.

Následující den jsme zase vstávali brzy, abychom stihli autobus do Proseče. Tím jela jen půlka, ostatní jeli autem. Odtud jsme vyšli na osmnáctikilometrovou pouť k Panně Marii do Chlumku u Luže. Cesta byla dlouhá a namáhavá, ale všichni jsme ji úspěšně dokončili. Následovala soutěž ministrantských dovedností v kostele a na faře. Cílem bylo osvěžit si základní znalosti ministranta. Před obědem byla ještě

krátká mše. Potom jsme vyrazili do vedlejší vesnice Lubná zahrát si do místní haly florbal. Když jsme se vrátili na faru, čekalo na nás vystoupení místní kapely WXP. Na to, že začínali jako desetiletí kluci, se dokázali dobře vypracovat. Následovala večere, ke které byly smažené chleby ve vajíčku. Tato večere chutnala všem, jen škoda, že toho bylo málo. Potom začala ta pravá sranda. Promítli jsme si fotky z akce a až do půlnoci jsme mohli hrát kulečnický, fotbal, stolní hry nebo jít spát.

V neděli jsme brzy ráno šli do kostela na mši. A pak nám kuchařka připravila snídaní. Byla vánočka s marmeládou. Pro mě to bylo nejlepší jídlo, co jsme zde měli. A to byla poslední tečka tohoto setkání. Tímto bych chtěl poděkovat všem, co se podíleli na přípravě a organizaci, zvláště pak farnosti v Sebranicích, která nám poskytla zázemí. Těším se na další ministrantské setkání.

Petr Beroúšek

Moc soucitu

Jaké asociace nás napadají, když uslyšíme slovo soucit? V evangelních příbězích se zaměřuje s pojmem lítost a někdy nám soucit může připadat jako sentimentální prožívání smutku nad tím, jak člověk, se kterým se setkáváme, špatně dopadl. V příběhu o marnotratném synovi a milosrdném otci je však soucit především impulsem, který uvádí otce do běhu, aby se přiblížil svému synovi. Jedna z definic soucitu říká, že je to *více než jen empatie vůči trpícímu; zahrnuje cílené úsilí o přiblížení se k tomu, co trpící prožívá. Je založen na oduševnělém spojení, které přesahuje pocity a směřuje k sociálním činům na zmírnění utrpení druhých.* Empatie nám pomáhá porozumět, co se v druhém děje, nabízí nám poznání jeho nitra. Soucit však umožňuje být druhému nablízku. Často jsme rádi druhým blízko, když zakoušejí uspokojení, radují se z dobrých výsledků své práce nebo zažívají, jak je život hezký. Mnohem obtížnější je to,

když se naši bližní něčím trápí, a vůbec nejtěžší je být blízko těm, kdo prožívají bezmoc a jejich trápení nás konfrontuje s naší vlastní slabostí a křehkostí. Například když někdo trpí ztrátou blízkého či dokonce vlastního dítěte, a my mu ho nemůžeme vrátit. Nemůžeme vlastně udělat nic jiného pro to, aby se mu trochu ulevilo, než být s ním a sdílet s ním celou situaci. Můžeme být jenom nablízku a nechat se vystavit jeho trápení a jeho bezmoci. Milosrdný otec to udělal. Pohnut soucitem se vydal naproti vlastnímu synovi, aby s ním sdílel jeho bídu a jeho hříchy. Jeho postoj je na hony vzdálen sentimentalitě. Nenechává syna samotného, dává mu najevo, že stojí o jeho blízkost. Vydává se tím rovněž do dosahu utrpení a bolesti, které syn přináší, a které si sám zavinil. Jestli vám otcovo jednání připomíná postoj Boží, který nám posílá svého Syna, usuzujete správně. Boží soucit nás nenechává samotné a opuštěné. Je to postoj Ježíše, který vidí zástupy

a pohnut soucitem jde k nim a hlásá jim poselství o Boží blízkosti. Je to postoj Samařana, který pohnut soucitem přichází k polomrtvému poutníkovi a nenechává ho samotného na cestě, ale, ošetřuje ho a odveze ho mezi lidi, kteří se o něj postarají. Nechat se pohnut soucitem znamená zůstat blízko lidem a jejich trápení. Znamená to také vystavit se jejich bolesti a zakoušet ji. Proč onen otec poslouchal hlas soucitu? Zřejmě věděl, jak je to pro jeho syna těžké se vrátit, vnímal, jakou nejistotu a pochybnosti prožívá, a nechtěl ho v tom nechat příliš dlouho samotného. Odměnou mu byl obnovený proměněný vztah k synovi, kde blízkost byla mnohem bližší, pravdivější a skutečnější než dříve. Plodem pravého soucitu je větší blízkost mezi lidmi zmenšující prostor, kde může vládnout bolest a beznaděj. Je na nás, jestli se rozhodneme připojit se a vstoupit i skrze soucit do této větší blízkosti.

Vojtěch Sivek

Foto: ThivakKing - wikimedia.org

Nejen sombrero, chilli a tequilla...

Salesiánská provincie Mexiko – sever (MEG)

Sídlo provincie: Guadalajara (4 mil. obyvatel), počet spolu- bratří: 156; počet komunit: 23

Ředitel Sadby Pavel Ženíšek se v září letošního roku vydal se svým spolubratrem Jaroslavem Mikešem a bývalou dobrovolnicí a tlumočnicí Yayou Vanišovou na návštěvu salesiánských komunit do Mexika. Proč tam jel a co tam dělal, na to se ho ptáme v následujícím rozhovoru.

Gambi, jak tě vůbec napadlo jet do Mexika? Pokud víme, tak SADBA vysílala do Mexika naposledy nějakého dobrovolníka před 3 lety.

To je pravda. SADBA od svého počátku vysílala do Mexika 12 dobrovolníků, jako poslední odjela do této země Dáša Winklerová v létě 2013. Vedení provincie i složení mnoha komunit se změnilo a došlo tak k přerušení některých kontaktů. Proto jsme na Sadbě viděli jako důležité vzájemnou spolupráci oprášit. Navíc, španělštinu má sice u nás málokdo jako svůj první cizí jazyk, ale jako druhý jazyk je čím dál víc rozšířená.

Podle čeho jste vybírali místa, která jste se rozhodli navštívit?

Chtěli jsme navštívit v první řadě salesiánské komunity, ve kterých naši misijní dobrovolníci dříve působili. Dále místa, která by se zdála příhodná, aby v nich noví zájemci mohli působit do budoucna. A potom jsme měli velký zájem osobně potkat salesiány zodpovědné za misijní dobrovolnictví, takže kromě provinciálního domu v Guadalajaře jsme navštívili devět komunit.

Setkali jste se tam s nějakými dobrovolníky?

Ano, potkali jsme dobrovolníky z Rakouska, Argentiny, Španělska a Kanady a pak mnoho dobrovolníků místních. To je u nich častá praxe, že se seberou a jedou na rok pomáhat do salesiánského prostředí někam na druhou stranu Mexika. Se všemi dobrovolníky jsme natočili krátké videorozhovory, které teď zpracováváme. A ještě jedna věc. Musím říct, že na naše dnes už exdobrovolníky všude velmi dobře vzpomínali, někde skoro až nostalgicky. Místní salesiáni o naše mladé z ČR velmi stojí, a tak věříme, že se zase najde někdo, koho budeme moci do Mexika vyslat.

Jak vypadá prostředí, kde dobrovolníci pracují? Zaujalo tě něco?

Ano. Například mě zaujala dvě místa, kde dobrovolníci pracují

v dětském domově. Nebo spíš speciálním internátu pro děti z komplikovaných sociálních poměrů. Jeden mají pro starší chlapce (Leon) a druhý pro kluky a holky ze základní školy (Colima). Trochu exotika byla návštěva misijní komunity mezi obyvateli kmene Činanteků (San Antonio las Palmas) a tři velké oratoře v milionových městech na hranicích s USA (Tijuana, Ciudad Juárez, Nuevo Laredo). Zde pracují s mladými migranty, kterých je tu u hranic statisíce, ale také s mladistvými vězni.

Jací jsou Mexičané?

Jsou příjemní a velmi přátelští. Stále pozitivně naladěni, nikam zas tak moc nespěchají a nechápou, proč my v Evropě chceme všechno dopředu tak plánovat a přesně vědět. Zcela nad jejich chápání bylo například to, proč už v červnu po nich chceme potvrzení termínu naší návštěvy, když hodláme dojet až v září. Myslím, že si umějí víc užívat života se vším krásným, co přináší.

A co jejich kuchyně a místní zvyky, jak jste to zvládali?

Jak kdo... Já mám například velmi rád ostré jídlo, takže jsem si to užíval. Ne že by chilli dávali úplně do všeho, většina jídla nepálí, ale rozličné pálivé omáčky a salsy mají

Jaroslav Mikeš s provinciálem Hugem a dvěma bývalými misionáři v rámci velkého setkání salesiánů v městě Colima

stále po ruce. Úžasná je jejich zelenina a ovoce, protože je lokální a má výbornou chuť. Nejlepší byly ale jejich fazole, kterých mají nepřeberné množství. Tequillu mají sice dobrou, ale kam se hrabe na naši moravskou slivovici!

Co kdyby někdo chtěl jet do Mexika na dobrovolnickou službu, co pro to musí udělat?

Pokud by chtěl jet přes Sadbu, musel by kontaktovat našeho vedoucího přípravného kurzu Cagliero Pavla Marčíka (cagliero@sadba.org), absolvovat během jednoho školního roku osmivíkendový přípravný kurz, během té doby absolvovat krátkou praxi, uzavřít dobrovolnickou smlouvu a nechat se vyslat do nějaké konkrétní komunity v Mexiku. Letošní běh Cagliero sice už před několika

týdny začal, ale do Vánoc je stále ještě možnost se přidat.

A kdyby se chtěl jenom dozvědět trochu víc o té vaší cestě?

Spoustu fotek a různých zážitků z naší „misijní vizitace“ můžete najít na našem facebookovém profilu Adopce na blízko nebo na stránkách Sadby (www.sadba.org/novinky/spanila-jizda-po-mexiku).

Kateřina Cveklová

1. Dojemné setkání naší exdobrovolnice Yai Vanišové s rodinou, kde bydlela před několika lety během dobrovolné služby.
2. Nuevo Laredo – velmi chudá oblast na hranici s USA sužovaná drogovými kartely.
3. Škola Leon: smíšená škola „prepa“ Leon, odpovídající našemu 1.–2. ročníku SŠ.
4. Po celém městě Tlaquepaque byly rozmístěny desítky rozverných pomalovaných prasátek – výsledek pouličního umění.
5. Takové normální autíčko...
6. Malí Ronaldo a Messi, nadšení fanoušci fotbalových hvězd ze salesiánské školy v Guadalajaře se chystají na školní výlet.
7. Tradiční církevní obřad při příležitosti 15. narozenin se nese v duchu pompéznosti. Rodiny na tuto slavnost šetří i 15 let.
8. Chlapci z dětského domova v Leonu během hodiny hudební výchovy.
9. Bible je pravda, čti ji! Téměř stometrový „Hollywoodský“ nápis na skále nad městem Ciudad Juárez.

Bruno Ferrero

Stopy

Jdeš s Pánem Ježíšem společně po cestě. Dlouhý kus cesty postupují oboje stopy vedle sebe, ale ty, které zanechal Ježíš, jsou dobře otištěné, zřetelné, celistvé a ukazují jasně směr.

Naproti tomu tvé stopy jsou klikaté, roztěkané, přerušované, chvílemi váhavé, zatáčejí a pozměňují směr.

Nějakou dobu kráčíte tímto způsobem, ale postupně se tvé stopy přibližují stále víc k Ježíšovým a začínají se rýsovat téměř rovnoběžně s nimi.

Jdete jeden vedle druhého jako dva přátelé.

Zdá se, že je všechno v nejlepší pořádku, ale nastává jiná změna. Tvé otisky v písku, které se předtím rýsovaly vedle Ježíšových, se teď vtiskly do nich.

V jeho velkých stopách jsou tvoje menší a ty a Ježíš začínáte postupovat jako jedna jediná osoba.

Jdete tak dál velký kus cesty, po tomto úseku však postupně nastává jiná změna.

Tvé stopy v těch větších rostou až do velikosti Ježíšových stop.

Nyní je na písku jen jedna řada stop. Ty a Ježíš kráčíte jako jedna osoba. Zdá se, že všechno je dobré, ale pak najednou druhá řada otisků vybočuje.

Děje se něco zvláštního.

Nové otisky jdou klikaté, zatáčejí, točí se dokola, uzavírají kruh, zvláštním způsobem se odchyľují.

Jsi udivený, zmatený, nejistý. Tvůj sen končí, začínáš se modlit.

Foto: Vinith Chandar - flickr.com

„Pane, pochopil jsem první situaci, jak to bylo s mou chůzí i se zastávkami. Byl jsem váhavý křesťan, ale chtěl jsem se učit, prohlubovat svou víru. Ty jsi kráčel jistě a pomáhal jsi mi, abych šel s tebou.“

„Správně!“

„A když mé malé stopy byly uvnitř tvých velkých, učil jsem se kráčet v tvých stopách, sledovat tě skutečně zblízka.“

„Výborně! Učil ses dobře a rychle.“

„Mé stopy potom dorostly do velikosti tvých a byly stejné. To znamená, že jsem se stal ve všem tvým žákem.“

„Přesně tak.“

„Ale pak, Pane, jak to chápat dál? Znovu jsem se vracel? Co ty oddělené stopy, a hlavně ty, které se vracejí a jdou do kruhu?“

Nastala chvíle ticha a pak Pán odpověděl s úsměvem v hlase: „Tyhle? No, to jsem přece kolem tebe tančil štěstím.“

Jsmo Božím štěstím. To je nejprekvapivější paradox křesťanství. A když je obtížné zachovat věrnost, když se všechno ztrácí a postupovat lze jen s námahou, zastav se, zavři oči, ústa a zacpi si uši.

Pocítíš, jak kolem tebe Bůh tančí.

Správné řešení křížovky z minulého čísla: Je vhodné nechat se poučit i od nepřítele.

Blahopřejeme výhercům vylustěné tajenky křížovky Salesiánského magazínu 2016/5: Markéta Lakosilová - Senohraby, Petr Jarolímek - Odolena Voda, Anna Zvoníčková - Záhumení, Josef Šatný - Kobeřice, Klára Machů - Uherský Brod, Marta Hájková - Vrbatův Kostelec, Jana Satková - Vítkov, Jan Blažek - Velké Opatovice, Zbyněk Vacl - Otrokovice, Jarmila Odvárková - Hustopeče

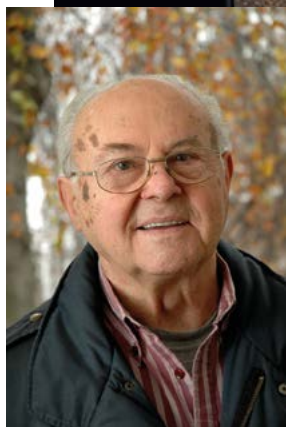
Blahopřejeme a vzpomínáme

Dne 27. listopadu oslavil P. Radek Gottwald, ředitel formační komunity ve Zlíně krásných padesát let. Od srdce mu blahopřejeme a vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

Téhož dne 27. listopadu jsme si připomněli rok od nečekaného úmrtí P. Antonína Nevoly, ředitele salesiánského domu v Plzni, na něhož

s vděčností vzpomínáme.

Dne 17. prosince oslaví neuvěřitelných 102 let teplický salesián P. Jan Rob, který se pravděpodobně stává nejstarším salesiánem v Evropě, ne-li na světě. 24. prosince oslaví 92 let náš druhý nejstarší salesián P. Jan Vývoda. Oběma nejstarším srdečně gratulujeme.

▲ P. Antonín Nevola

◀ P. Jan Vývoda

P. Jan Rob ▶

P. Radek Gottwald

Blahopřání nejstaršímu misionáři za jeho celoživotní službu

P. Václav Koupil se narodil v Náměšti n. Oslavou a od roku 1953 působí v Bogotě v Kolumbii. Narodil se 1. 10. 1923, na svátek sv. Terezie z Lisieux, patronky misí – před 93 lety a je tak nejstarším salesiánským misionářem pocházejícím z České republiky. Děkujeme otci Koupilovi za jeho celoživotní službu salesiánské rodině a misijní působení v Kolumbii.

Přejeme mu vše dobré a vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

Sadba

Setkání salesiánských animátorů

Na svátek svatého Martina se z různých koutů republiky sjelo na 100 salesiánských animátorů v doprovodu se salesiány a salesiánkami. Nechybělo ani salesiánské mládí – přednovicky a přednovicové. Vše probíhalo v duchu radostného seznamování, přátelení a tvoření, nechyběly prvky výtvarné, kulinářské a samozřejmě také duchovní. Ve větším rozsahu nás podobné setkání čeká za rok, 28. září 2017, v Brně-Žabovřeskách spolu s hlavním představeným Ángelem F. Artimem.

Mládí ze Sebranic

Salesiánské mládí

◀ *Ostravské chválení*

Adoramus Te, Domine!

A za rok s mladými v Žabínách!

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62